

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823201559
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:3823201559.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti o maloletú A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov - otca D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX/XX, F., prechodne bytom C. XXX, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, zast. Mgr. Reném Nguyenom, advokátom so sídlom Moyzesova 471/1, Partizánske a matky G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zast. JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou so sídlom Bakalárska 6, Prievidza, o návrhu otca na zníženie výživného, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 11P/20/2023-164 zo dňa 8. novembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 11P/20/2023-164 zo dňa 8. novembra 2023 potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“, prípadne „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že „I. R u š í povinnosť otca D. B., nar. X. XXXXX XXXX platiť výživné na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne na účet maloletej A. B., nar. XX.X.XXXX určenú rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16P 25/2021 zo dňa 19. augusta 2021, ktoré bol otec povinný platiť vždy do 25-teho dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od podania tohto návrhu. II. Týmto sa m e n í rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16P 25/2021 zo dňa 19. augusta 2021 v časti výroku II. výživné na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne. III. Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.“

2. Okresný súd určil termín pojednávania na 8. novembra 2023, na ktorý sa matka maloletej nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 13.10.2023, jej neúčast' ospravedlnila jej zástupkyňa H. I. D. J.. Matka navrhla pojednávať bez jej prítomnosti a vo veci rozhodnúť.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že vo veci maloletého dieťaťa bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16P 25/2021 zo dňa 19. augusta 2021, ktorým súd určil platiť otcovi na výživu maloletej mesačne sumou 150 eur, ktoré výživné sa otec zaviazal platiť k rukám matky mesačne vždy vopred, najneskôr do 25-teho dňa v mesiaci vopred a z titulu výživného na tvorbu úspor sumu 200 eur mesačne, ktoré výživné sa otec zaviazal platiť na osobitný účet maloletej A. B., ktorý v prospech zriadi matka dieťaťa s tým, že na nakladanie s prostriedkami na účte maloletej je potrebný súhlas súdu, a to mesačne vždy vopred, najneskôr do 25-teho dňa v mesiaci vopred. Toto rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie, nakoľko súd schválil rodičovskú dohodu o výške výživného s tým, že odvolanie nie je prípustné podľa § 122 zák. č. 161/2015 Z. z. - Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov. Voči zvyšnej časti rozhodnutia sa rodičia vzdali práva podať

voči rozhodnutiu odvolanie, čo potvrdili do zápisnice svojím podpisom. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3. septembra 2021. Z obsahu uvedeného spisu vyplýva, že matka maloletej mala za obdobie júl 2020 až jún 2021 priemernú čistú mzdu vo výške 643,94 eur a priemerný čistý mesačný príjem za uvedené obdobie vo výške 654,04 eur. Otec mal mesačný príjem 1.680,66 eur a diéty vo výške 216,90 eur, celkom príjem približne 1.900 eur. Otec poberal rodinné prídavky na maloletú A. vo výške 190 eur, lebo pracoval ako kamionista v Nemecku a neskôr vo výške 193 eur mesačne. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že otec robil ako kamionista v zahraničí približne 3 roky, to bol aj dôvod, prečo sa rodičia dohodli na výške výživného aj na povinnosti otca platiť na tvorbu úspor 200 eur mesačne.

4. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 6P 9/2022 a jeho rozsudku zo dňa 13. mája 2022 vyplynulo, že súd návrh otca na zníženie výživného zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že otec podal návrh na zníženie výživného dňa 2. marca 2022, vtedy už bol vo výkone väzby, ktorú nastúpil dňa 28.1.2022, preto podal návrh na zníženie výživného zo sumy 150 eur na sumu 29,87 eur mesačne (v tom čase zákonná minimálna výška výživného). Ďalší dôvod na zníženie výživného otec odôvodnil nielen obmedzením na osobnej slobode, pretože bol vzatý do vyšetrovacej väzby a nemohol pokračovať v práci, ale aj ukončením pracovného pomeru u nemeckého zamestnávateľa ku dňu 1.2.2022, keď mu bolo aj zastavené vyplácanie rodinných prídavkov na maloletú, ktoré sú podmienené pracovným pomerom v Nemecku, a ktoré aj boli poukazované na účet maloletej na tvorbu úspor vo výške 200 eur mesačne. Keďže sa ocitol v nepriaznivej životnej situácii a mal platiť aj spotrebné úvery na základe zmluvy o úvere zo dňa 16.2.2018 vo výške 12.825,24 eur a mesačná splátka činila 214,51 eur a ďalší úver v K. L., D. zo dňa 22.6.2015 vo výške 7.972,42 eur, ktorý mal mesačne splácať vo výške 108,74 eur, považoval tieto skutočnosti za výraznú zmenu pomerov na jeho strane. Súd prvej inštancie návrh otca na zníženie výživného zamietol s odôvodnením, že sa otec dostal do nepriaznivej situácie, od ktorej odvodzuje zmenu pomerov podstatnú na zníženie vyživovacej povinnosti tým, že dostal sa do tejto situácie svojím úmyselným zavineným konaním, preto okresný súd neprihliadol na zmenu pomerov na jeho strane. Súd tiež neprihliadol na to, že otec vo výkone trestu nepracoval. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že rodičia majú povinnosť vyvinúť všetko úsilie na to, aby v rámci svojich možností a schopností dosahovali taký príjem, z ktorého by mohli plniť výživné na svoje deti v rozsahu, aby boli uspokojené ich odôvodnené potreby a v prípade, ak jeden z rodičov zaujme taký postoj k získaniu zamestnania, prípadne plnenie si svojich pracovných povinností tak, že zamestnanec určitým príjmom stratí, resp. také neprijme, môže súd pri určovaní výživného potom prihliadať na príjem, ktorým by pri riadnom plnení pracovných povinností mohol dosahovať. Okresný súd mal za preukázané, že otec maloletého dieťaťa sa do situácie, v ktorej bol, teda bol vzatý do výkonu väzby a neskôr nastúpil výkon trestu, sa dostal úmyselným zavineným konaním, preto návrh zamietol. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9. júla 2022.

5. Okresný súd z pripojeného rozhodnutia „Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.septembra 2022 sp. zn. 13C 31/2021 zistil, že medzi stranami sporu žalobcom D. B. a žalovanou G. G. došlo k uzavretiu súdneho zmieru o zaplatenie sumy 5.818,32 eur s príslušenstvom, v zmysle ktorého žalovaná sa zaviazala uhradiť žalobcovi pohľadávku v celkovej sume 5.818,32 eur vyplývajúcu z Dohody o úhrade splátok zo dňa 15.8.2018 uzatvorenej prostredníctvom mediátora M. M. E., N. O. O. K.XX zapísaného v zozname mediátorov vedeným Ministerstvom spravodlivosti SR pod č. 1284 najneskôr do 15-tich dní od právoplatnosti tohto uznesenia bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na účet žalobcu vedený v P. L., D.. IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100 % Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.októbra 2022. Z obsahu tohto spisu vyplýva, že strany sporu uzatvorili dňa 13.septembra 2022 dohodu o urovnaní a súdnom zmiere, predmetom ktorej bola suma 5.818,32 eur s príslušenstvom. Z obsahu tejto zmluvy vyplýva, že G. G. uznala platnosť záväzku z dohody o úhrade splátok zo dňa 15.8.2018 vo výške 10.398,83 eur, ktorý sa zaviazala splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 161,62 eur v prospech D. B.. Ďalej sa zaviazala uhradiť celú časť svojho záväzku vo výške 10.398,83 eur v lehote do 30-tich dní od uzavretia tejto dohody na účet D. B. a zaplatením tejto sumy považuje D. B. všetky svoje nároky, prípadne aj budúce pohľadávky, ktoré vznikli najneskôr ku dňu podpisu tejto dohody za vysporiadané. Ďalej sa strany sporu dohodli, že súdny spor vedený na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13C 31/2021 o zaplatenie 5.818,32 eur s príslušenstvom ukončia zmirom tak, že sa žalovaná G. G. zaviazala uhradiť žalobcovi D. B. sumu 5.818,32 eur na účet vedený v peňažnom ústave P. L., D. do 15-tich dní od schválenia súdneho zmieru.“

26,88 eur. Za rok 2023 bola zaplatená na výživnom v auguste suma 33,03 eur, v septembri 2023 suma 59,41 eur, teda spolu 92,44 eur. Z listiny označenej ako Pohľadávky ostatných vyplýva, že na základe príkazu na exekúciu na sumu 5.174,15 eur bola uhradená 19,61 eur a zostatkový dlh na exekúciu činí 5.462,10 eur. Z ďalšej listiny označenej ako Rozúčtovanie pracovnej odmeny vyplýva, že za mesiac júl 2023 bola čistá mzda otca maloletej 59,39 eur, zrážky 26,72 eur, za august 2023 čistá mzda 204,54 eur, zrážky ZVJS 10,22 eur a osobné 82,04 eur, september 2023 čistá mzda 187,92 eur, zrážky ZVJS 9,39 eur a osobné 84,56 eur, výživné 59,41 eur a osobné 12,01 eur. Matka maloletej prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne podala návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica súvisiacej s konaním sp. zn. 16P 25/2021, z ktorej okrem iného vyplýva, že otec maloletej, ktorý bol obmedzený na osobnej slobode dňa 24.1.2022 a následne uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Tp 5/2022 zo dňa 28.1.2022 bol vzatý do vyšetrovacej väzby, pravidelne platí len bežné výživné v sume 150 eur mesačne a výživné na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne neplatí, a to od momentu obmedzenia jeho osobnej slobody. Z upovedomenia o začatí exekúcie (č.l. 149) vyplýva, že exekútorka JUDr. Eva Šteinerová so sídlom Nové Mesto nad Váhom upovedomila otca maloletého D. B. o začatí exekúcie oprávnenej maloletej A. B., zast. matkou G. G. na vymożenie zameškaného výživného vo výške 2.000 eur s príslušenstvom.

14. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine, § 78 ods.1 zákona o rodine návrhu otca vyhovel. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Stále platí zásada, že skoršie určené výživné je možné zmeniť len vtedy, ak sa výrazne zmenia rozhodujúce okolnosti, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia, a to na strane oprávneného, tak aj na strane povinného. Zmena pomerov môže nastať aj na strane rodičov dieťaťa. Môže to byť vznik alebo zánik ďalšej vyživovacej povinnosti, zmena v ich majetkových a príjmových pomeroch, prípadne zmena ich nevyhnutných výdavkov a podobne. Pri zvýšení výživného, teda zmene, súd prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, pričom u povinného na to prihliada aj vtedy, ak sa tento vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Preskúmané schopnosti na strane povinného predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Okresný súd pri rozhodovaní o zmene výživného, v danom prípade o zrušení povinnosti otca platiť na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne na osobitný účet maloletej porovnal okolnosti dôležité pre určenie výživného, tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Podstatné je, že predpokladom zmeny právoplatného rozhodnutia o výživnom je iba závažnejšia zmena pomerov. Zmena pomerov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je výrazná zmena tých okolností, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom. Táto zmena pomerov sa musí týkať navyše skutočností, na ktorých je založené predchádzajúce rozhodnutie o rozsahu vyživovacej povinnosti. Pri rozhodovaní o zmene výživného musí súd posúdiť komplexne všetky zmeny v pomeroch účastníkov, ku ktorým došlo od predchádzajúcej úpravy, pričom nemôže opomenúť ani existenciu ustanovenia § 62 ods. 2 Zákona o rodine, zakotvujúcu právo dieťaťa podieľať sa na dosiahnutej životnej úrovni svojich rodičov, či už v pozitívnom alebo v negatívnom zmysle, ako i všeobecné hľadisko upravené v ustanovení § 75 ods. 1 Zákona o rodine, v zmysle ktorej pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

15. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že otec maloletej sa doplneným návrhom domáhal zrušenia povinnosti platiť výživné na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne na osobitný účet maloletej A. B. predovšetkým z dôvodu, že nie je v jeho schopnostiach a možnostiach platiť na tvorbu úspor maloletej sumu 200 eur, ktorá mu vyplynula z rozhodnutia súdu sp.zn. 16P 25/2021, pretože je t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý začal vykonávať dňa 19.4.2023, pracovať začal až od 25.7.2023, kedy bol pracovne zaradený vo výkone trestu na prácu. Práca mu bola ponúknutá a otec maloletej mal predtým snahu byť zaradený do pracovnej činnosti, ale voľné miesta do 25.7.2023 neboli k dispozícii vo výkone trestu. Keďže stratil schopnosť platiť výživné na tvorbu úspor maloletej mesačne v sume 200 eur, podal návrh na zrušenie tejto povinnosti, pričom bol schopný platiť výživné v sume 150 eur mesačne zrážkami z odmeny vo výkone trestu za júl, august a september 2023, kedy jeho

odmena za júl 2023 činila 59,39 eur, za august 2023 204,54 eur a september 2023 odmena 187,92 eur. Z tejto sumy mu podľa oznámenia z výkonu trestu bola zrážaná určitá suma na výživné s tým, že do sumy 150 eur zvyšnú sumu uhradili jeho rodičia. Z uvedeného teda vyplýva, že otec si vyživovaciu povinnosť 150 eur platil stále a platí, teraz formou zrážok vo výkone trestu a za pomoci rodičov. Dlh na výživnom v čase rozhodnutia súdu nemal, lebo túto vyživovaciu povinnosť si plnil, hoci príjem nemal, mal len odmenu za prácu, ktorú vykonával vo výkone trestu. Otec sa nevyhýbal plateniu vyživovacej povinnosti, ale nebolo v jeho schopnostiach a možnostiach platiť výživné na tvorbu úspor maloletej 200 eur. Naposledy zaplatil 200 eur v januári 2022, lebo do výkonu väzby bol vzatý 28.1.2022. Otec si splnil vyživovaciu povinnosť aj v mesiaci októbri 2023, kedy zaplatil sumu 150 eur tak, ako súd uviedol už vyššie, 50 eur zrážkou z výkonu trestu a zvyšnú sumu uhradili jeho rodičia, teda výživné 150 eur pravidelne platí a nemá na výživnom dlh. V konaní táto otázka sporná nebola. Súd zistil v priebehu konania, že nesprávne bola vedená exekúcia na sumu 150 eur, ide o bežné výživné, ktoré je otec povinný platiť na výživu maloletej, ktoré aj platil a dlh na výživnom nemal. Otec mal dlh vo výške 5.174,15 eur, ktorý bol zaplatený z úspor rodičov otca maloletého dieťaťa, išlo o finančné prostriedky, ktoré dali rodičia otcovi maloletej. Išlo o dlh nie na výživnom, ale išlo o dlh na tvorbe úspor, ktorú sumu 200 eur mesačne otec dieťaťa neplatil, lebo nemal finančné prostriedky vo výkone trestu. Táto ale bola uhradená, čo tiež v konaní sporné nebolo. V čase prejednávania a rozhodovania tejto právnej veci exekúcia zastavená zatiaľ nebola. Podľa okresného súdu na strane otca maloletej sa výrazne zmenili rozhodujúce okolnosti, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia, nakoľko v čase skoršieho rozhodnutia (sp. zn. 16P 25/2021) otec pracoval v Nemecku ako kamionista, jeho mesačný príjem činil okolo 1.900 eur mesačne spolu s deťmi, mal vyplácaný rodinný prídavok na maloletú 190 eur, neskôr 193 eur, ktorá podľa jeho vyjadrenia išla na tvorbu úspor, pričom vyplácanie rodinného prídavku bolo podmienené prácou v zahraničí, prácou v Nemecku. V čase skoršieho rozhodnutia bolo v schopnostiach a možnostiach otca platiť nielen výživné 150 eur mesačne na maloletú, ale aj prispievať na sporiaci účet maloletej 200 eur, pretože pracoval, mal pravidelný mesačný príjem, vyplácaný rodinný prídavok, ktorý bol poukazovaný na sporiaci účet maloletej. Zmena pomerov nastala tým, že otec sa dostal do výkonu väzby dňa 28. januára 2022 a trest odňatia slobody začal vykonávať dňa 19. apríla 2023, pričom v tomto čase s ním nemecký zamestnávateľ skončil pracovný pomer ku dňu 1.2.2022 a prestal mu vyplácať rodinný prídavok 193 eur mesačne. V čase rozhodovania súdu otec nemal pravidelný mesačný príjem, pracoval vo výkone trestu, kde mal mesačnú odmenu, pracoval začal od 25.7.2023, plní si vyživovaciu povinnosť vo výške 150 eur mesačne pravidelne. Nemá na bežnom výživnom dlh. Otec maloletej stratil oprávnenie platného vodičského preukazu skupiny C, preto sa nemôže ani zamestnať už ako vodič nákladného vozidla zahraničnej autodopravy, a to aj vtedy, ak by nebol vo výkone trestu. Aj keď matka maloletej podľa rozhodnutia Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. septembra 2022 sp. zn. 13C 31/2021 mala uhradiť otcovi maloletej sumu 5.818,32 eur na základe Dohody o úhrade splátok zo dňa 15.8.2018 uzavretej medzi mediátorom M. E. E. do 15-tich dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet žalobcu vedený v P. L., okresný súd nemal preukázané, že matka túto sumu skutočne aj uhradila otcovi na účet, pretože sa na pojednávanie nedostavila. Ani jej zástupkyňa na pojednávaní sa k tejto otázke nevyjadrila. Zmenili sa na strane otca majetkové pomery, zmenili sa aj príjmové pomery, pretože otec maloletej je vo výkone trestu a nie je v jeho schopnostiach a možnostiach plniť si vyživovaciu povinnosť formou úspor na sporiaci účet maloletej v sume 200 eur mesačne. Túto povinnosť podľa jeho vyjadrenia bude plniť aj naďalej vtedy, ak bude prepustený z výkonu trestu. Nie je reálne v schopnostiach a možnostiach otca uvedenú sumu 200 eur platiť maloletej na jej sporiaci účet. Keďže otec nemá reálne finančné prostriedky, pretože je vo výkone trestu a nemá pravidelný mesačný príjem a má len odmenu za prácu vo výkone trestu tak, nie je v jeho schopnostiach a možnostiach reálne si túto povinnosť podľa rozhodnutia súdu sp. zn. 16P 25/2021 plniť. Z týchto dôvodov súd návrhu navrhovateľa vyhovel a zrušil povinnosť otca platiť výživné na tvorbu úspor v sume 200 eur mesačne na účet maloletej s účinnosťou od podania tohto návrhu.

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že čo sa týka námietok zo strany matky, tak otec sa do tejto situácie dostal vlastným pričinením, teda zavinil si stav, že je vo výkone trestu, bolo teda preukázané, že otec bol nepodmienečne odsúdený na 6 rokov za spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví a z prečinu výtržníctva, lebo fyzicky napadol poškodeného Q. E. a spôsobil mu zranenia opísané v odôvodnení rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 12/2023.

17. Vzhľadom aj na vek maloletej je podľa okresného súdu výživné 150 eur mesačne postačujúce a nie je reálne a v schopnostiach a možnostiach, aby otec maloletej si plnil aj povinnosť platiť na sporiaci účet maloletej sumu 200 eur mesačne z dôvodov uvedených „v tomto rozsudku“. Otec sa nevyhýba plneniu

si vyživovacej povinnosti, ale v čase rozhodovania tejto právnej veci boli splnené podľa okresného súdu podmienky, aby súd zrušil povinnosť otca platiť na tvorbu úspor sumu 200 eur mesačne. Okresný súd nemohol vychádzať z potenciality príjmu, pretože otec sa nemôže zamestnať, keď je vo výkone trestu. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku.

18. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie matka. Odvolanie matky bolo podané prostredníctvom právneho zástupcu (č.l. 168 spisu). Vyživovacia povinnosť otca k maloletej A. bola upravená rozsudkom Okresného súdu Prievidza, č.k. 16P/25/2021-101, zo dňa 19.08.2021, ktorým súd schválil rodičovskú dohodu účastníkov konania tak, že maloletá zostala v osobnej starostlivosti matky a otec sa zaviazal od 01.09.2021 platiť na bežnú výživu maloletej sumou 150,00 eur mesačne a na tvorbu úspor sumou 200,00 eur mesačne. Z návrhu a vyjadrení otca vyplýva, že otec je vo výkone trestu odňatia slobody vlastným zavinením. Pokiaľ by sa nedopustil trestného konania, nebol by vo výkone trestu odňatia slobody a mohol by riadne pracovať. K poklesu, resp. strate, príjmov otca došlo konaním otca, ktorým sa sám bez vážneho dôvodu (nie v dôsledku objektívnych príčin ním nezavinených), teda úmyselným protiprávnym konaním majúceho znaky trestnej činnosti, dopustil trestného činu, následkom ktorého bol vzatý do výkonu trestu odňatia slobody. Podľa ustálenej súdnej praxe, ak sa zbavil rodič svojim úmyselným konaním, pre ktoré bola na neho uvalená väzba a pre ktoré bol následne odsúdený k trestu väzenia, objektívnej možnosti plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému dieťaťu podľa § 62 a § 75 Zákona o rodine, nemožno túto skutočnosť pričítať na ťarchu tohto dieťaťa, ktoré má podľa čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd základné právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. V takom prípade je namieste uplatnenie princípu potenciality príjmov. Skutočnosť, že takýmto konaním sa povinný vzdal objektívnej možnosti platiť výživné, nemôže byť na úkor maloletej. Pri uplatnení princípu potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potenciálnych príjmov, to znamená príjmov, ktoré povinný (potenciálne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce. Tento princíp sa uplatňuje aj vtedy, keď povinný svojím konaním berie na seba neprimerané majetkové riziká zahŕňajúce aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, prípadne vedie až k strate jeho príjmu, a tým aj k strate možnosti platiť výživné. Na zníženie (stratu) príjmu povinného súd prihliada len v prípade jednoznačného preukázania takého dôležitého dôvodu, ktorý vznikol objektívne bez zavinenia povinného. Navyše súd o úprave rodičovských práv a povinností k maloletej naposledy rozhodoval dňa 13.05.2022 (právoplatne dňa 09.07.2022) v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6P/9/2022, v ktorom sa otec maloletej domáhal zníženia výživného z dôvodu zmeny jeho pomerov, a to v súvislosti s jeho vzatím do vyšetrovacej väzby. Okresný súd v konaní pod sp. zn. 6P/9/2022 návrh otca, zamietol. Od posledného rozhodnutia súdu sa pomery na strane účastníkov konania podstatne nezmenili. Pokiaľ sa pomery účastníkov zmenili, tak len na strane maloletej, kedy výdavky na maloletú, s ohľadom na jej vek, rast a súčasnú infláciu, narástli. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok prvej inštancie zrušil a návrh otca zamietol.

19. K doručenému odvolaniu matky sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý zotrval na svojom písomnom vyjadrení v správe zo dňa 21.7.2023 a na svojich vyjadreniach z pojednávania, ktoré sa konalo dňa 8.11.2023 na Okresnom súde v Prievidzi. Zníženie vyživovacej povinnosti otca nie je v záujme maloletej.

20. K doručenému odvolaniu matky sa vyjadril otec, ktorý uviedol, že ak niekto nedisponuje dostatočným množstvom finančných prostriedkov a nie je v jeho objektívnych schopnostiach a možnostiach zarobiť dostatok finančných prostriedkov na úhradu výživného, tak tieto finančné prostriedky maloletému dieťaťu nebudú uhradené a nezmení nič na tejto skutočnosti existencia trestnoprávných sankcií, prípadne exekučné vymáhanie prostriedkov, ktorými povinný reálne nedisponuje. Otec niekoľko krát aj pred súdom tvrdil, že nie je jeho záujmom sa vyhýbať vyživovacej povinnosti a ak by zarobil viac (čo predpisy ústavu na výkon trestu neumožňujú), tak by maloletej uhrádzal aj na tvorbu úspor nejakú konkrétnu sumu. Z objektívneho hľadiska však tvorba úspor bola viazaná na existenciu rodinných prídavkov z Nemeckej spolkovej republiky. K strate nároku na tieto prídavky nemuselo dôjsť len úmyselným spáchaním trestného činu, tak ako to uvádza matka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ale aj na základe vôle otca/navrhovateľa, či sa rozhodne prípadné zamestnanie zmeniť, napríklad z dôvodu práce na Slovensku aby bol bližšie k svojej rodine. Nikto nemôže otca maloletého dieťaťa nútiť, aby pracoval v zahraničí, len za vidinou lepšieho príjmu. Z rôznych subjektívnych, ale aj objektívnych dôvodov sa ľudia vracajú do svojej domovskej vlasti aj keď pod rizikom menšieho príjmu, avšak s výhodou bližšieho

kontakto s rodinou a blízkymi priateľmi, v neposlednom rade s maloletým dieťaťom. Otec dokonca nežiadal v konaní ani zníženie bežnej vyživovacej povinnosti, nakoľko si je vedomý, že jeho maloletá dcéra rastie a potrebuje finančné prostriedky k bežným životným potrebám. Toto bežné výživné sa otec snaží uhrádzať zo svojich úspor a za pomoci svojich rodičov. Ani rodičia navrhovateľa nie sú zaviazaní k vyživovacej povinnosti za navrhovateľa a jedná sa len o ich dobrú vôľu, pričom u rodičov navrhovateľa sa jedná o invalidných dôchodcov a tiež je otázne dokedy bude v ich možnostiach a schopnostiach navrhovateľovi finančne pomáhať. Nie je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať maloletej na mesačnú tvorbu úspor sumou 200 Eur. Žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť.

21. Odporkyňa vo svojom vyjadrení zotrvala na dôvodoch podaného odvolania. Bolo nepochybné, že na strane navrhovateľa došlo k zmene pomerov. Navrhovateľ sa toho času nachádza vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný zločin. Avšak pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, resp. do výkonu väzby, bol zamestnaný a dosahoval príjem okolo 1.900,00 Eur, čo je v porovnaní s predchádzajúcim zamestnaním pokles príjmu o 100 %. Súd môže na zníženie príjmu prihliadať len vtedy, ak má skutočne preukázané, že k nemu došlo v dôsledku objektívnej (nezávislej od vôle rodiča) a nezvratiteľnej okolnosti. Navrhovateľ sám svojím úmyselným konaním zavinil, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, a teda že sa mu znížil finančný príjem. Pri takejto skutočnosti by súd nemal prihliadať len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádzať z jeho potencionálnych príjmov, teda z príjmov, ktoré povinný (potencionálne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce, bez ohľadu na to, že o tento príjem v dôsledku svojho nezodpovedného správania prišiel. Zníženie výživného nebolo v záujme maloletého dieťaťa, a preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok prvej inštancie zrušil a návrh navrhovateľa zamietol.

22. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníčkou - matkou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

23. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania matky a odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto jej nemôže dať za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

24. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

25. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť.

Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom, ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

26. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané matkou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie, ktorý návrhu otca vyhovel.

27. Posúdením matkou produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako okresný súd.

28. Podľa jedného zo základných princípov mimosporového procesu vyjadreného v Čl. 6 CMP súd postupuje tak, aby zistil skutočný stav veci, pričom vyjadrená povinnosť nie je podľa odvolacieho súdu v civilnom mimosporovom konaní bezhraničná. Procesný postup súdu smerujúci k zisťovaniu skutočného stavu veci nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností účastníkov konania - povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti. Zisťovaniu skutočného stavu veci, preto zodpovedá zistenie takých skutočností, ktoré z hľadiska právnej normy smerujú k potvrdeniu oprávnenosti uplatneného nároku.

29. Len pre úplnosť odvolací súd pripomína, že v konaní o určenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom súd vychádza zo zákonných kritérií obsiahnutých v § 62 a nasl. ako aj zo spoločných ustanovení obsiahnutých v § 75 a nasl. zákona o rodine. Súd musí skúmať príjmové, majetkové a sociálne pomery osoby povinnej prispievať výživným na dieťa ako aj na strane osoby, ktorej maloleté dieťa bolo na základe rozhodnutia súdu zverené do osobnej starostlivosti a je povinný zistiť i ďalšie okolnosti majúce vplyv na vyhodnotenie reálnych schopností a možností povinného rodiča prispievať na výživu maloletého dieťaťa. V nadväznosti na takto zistený skutkový stav, po zvážení a zhodnotení odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa potom súd stanoví, respektíve upraví rozsah vyživovacej povinnosti, adekvátny na zistený skutkový stav.

30. Matka v podanom odvolaní namietala, že okresný súd mal aplikovať princíp potenciality príjmov u otca. Odvolací súd v rovine tejto odvolacej námietky poukazuje na § 75 ods. 1 zákona o rodine, z ktorého vyplýva princíp potenciality príjmov, ktorý je inštitútom výrazne ochraňujúcim záujmy oprávneného a umožňuje súdu hodnotiť nielen životné okolnosti a pomery povinného, ktoré sú reálne dané, ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať.

31. Je podľa odvolacieho súdu na mieste zvýrazniť, že zmyslom a účelom bežného výživného poskytovaného rodičom na základe povinnosti určenej § 62 zákona o rodine je pokrytie všetkých aktuálnych mesačných potrieb dieťaťa. Ide o vyjadrenie tzv. spotrebného charakteru bežného výživného. Súd preto určuje výživné v takej výške, ktorá bude zodpovedať preukázateľným mesačným výdavkom potrebným na uspokojenie potrieb dieťaťa bez toho, aby po ich uhradení vznikli ďalšie finančné rezervy. Inými slovami výživné nemá slúžiť na vytváranie peňažnej úspory určenej na budúce ešte neexistujúce výdavky dieťaťa, ale na jeho súčasnú „spotrebu“. Z tohto dôvodu zákonodarca v následnom § 63 ods. 3 zákona o rodine umožnil aj určenie výživného na tzv. tvorbu úspor, ktoré predstavuje výnimku zo zásady spotrebného charakteru bežného výživného. Hoci sa platí tiež v pravidelných časových intervaloch popri bežnom výživnom, má odlišný účel, ako aj ďalšie osobitosti, ktoré je nevyhnutné brať do úvahy pri jeho posudzovaní súdom, čo okresný súd podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku i riadne uskutočnil.

32. Nemožno v tejto rovine opomenúť, že výživné určené na tvorbu úspor sa poskytuje nad rámec aktuálnych mesačných potrieb dieťaťa spravidla za účelom zabezpečenia nákladov na budúce bývanie, štúdium, či zdravotnú starostlivosť alebo iné osobitné výdavky presahujúce bežnú spotrebu dieťaťa. Ďalším podstatným prvkom odlišujúcim výživné určené na tvorbu úspor od bežného výživného je platobné miesto a spôsob nakladania s týmito peňažnými prostriedkami. Kým bežné výživné sa platí k rukám rodiča, ktorý s ním v podstate nakladá podľa svojho uváženia, nakladať s úsporami môže výlučne dieťa, ktorému sú určené, a preto sa tieto finančné prostriedky ukladajú na účet dieťaťa a ich použitie je možné len so súhlasom súdu. Súd môže rozhodnúť o povinnosti rodiča platiť výživné na tvorbu úspor v zmysle citovaného ustanovenia len za predpokladu, že dospeje k záveru o takých priaznivých majetkových pomeroch rodiča, ktoré okrem bežného spotrebného výživného umožňujú rodičovi platiť dieťaťu finančné prostriedky navyše, nad rámec bežného výživného, t.j. na vytvorenie úspor pre budúce výdavky.

33. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené postuláty potom len primerane a podporne cez Čl. 2 CSP poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.7Cdo/19/2021, že súd musí v konaní skúmať majetkové pomery rodiča a zdôvodniť, že tieto pomery sú tak nadštandardné, že umožňujú aj tvorbu úspor nad rámec bežného výživného a súčasne musí skúmať aj existenciu odôvodnených potrieb dieťaťa vyžadujúcich si určenie takéhoto výživného. Odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu zistil, že okresný súd postupoval v intenciách predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu, čo vyplýva najmä z ods. 14., 15., 16., 20., 22. až 26., 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, skúmal majetkové pomery ako i odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplývajú závery, „Podľa oznámenia Okresného riaditeľstva policajného zboru Prievidza, okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 10.júla 2023, matka maloletej G. G. je ku dňu 10.7.2023 držiteľom/vlastníkom osobného motorového vozidla uvedeného v evidenčnej karte na území Slovenskej republiky a D. B. nie je ku dňu 10.7.2023 držiteľom alebo vlastníkom osobných motorových vozidiel na území SR. K uvedenej správe je pripojená evidenčná karta vozidla G. G., ktorá je vlastníkom vozidla Seat, F. XXXXX.15. Okresný úrad Prievidza, katastrálny odbor súdu doručil listy vlastníctva D. B., ktorý podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX k. ú. C. je podielovým spoluvlastníkom ku dňu 11.7.2023 rodinného domu súp. č. XXX na parc. č. 360 v podiele 1-ina a druhá 1-ina je vo vlastníctve Q. B.. Ďalej podľa tohto listu vlastníctva je tiež vlastníkom parc. č.360 - zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. 768/1 - záhrada, parc. č. 768/2 - záhrada, parc. č.768/3 - záhrada. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX k. ú. C. vyplýva, že D. B. je výlučným vlastníkom ku dňu 11.7.2023 parc. č. 1155/8 - ostatná plocha. 16. Podľa ďalších listov vlastníctva pripojených v súdnom spise súd zistil, že matka maloletej G. G. je vlastníkom a spoluvlastníkom viacerých nehnuteľností zapísaných ku dňu 11.7.2023 k. ú. C. na liste vlastníctva č. XXX. Je výlučnou vlastníčkou rodinného domu súp. č. XXX na parc. č. 431. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX je vlastníčkou pozemku, rovnako je vlastníkom nehnuteľností a podielovou spoluvlastníčkou, pozemkov zapísaných v liste vlastníctva č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXXX.“ „Na dotaz súdu Ústav na výkon trestu odňatia slobody so sídlom Dubnica nad Váhom oznámil písomne dňa 17.júla 2023, že odsúdený D. B. nastúpil do výkonu väzby dňa 28.1.2022 do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava. Dňa 19.4.2023 začal v Ústave Ilava vykonávať trest odňatia slobody, počas ktorého nebol pracovne zaradený. Do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom bol premiestnený dňa 16.5.2023 a do pracovného pomeru nebol zaradený z dôvodu nedostatku vhodných pracovných miest, ale o prácu prejavuje záujem. Plánovaný koniec výkonu trestu má vyznačený na deň 24.1.2028. K uvedenej písomnej informácii bol pripojený aj skrátený výpis klienta, z ktorého sa potvrdzujú skutočnosti uvedené v písomnej informácii, dátum nástupu do väzby 28.1.2022, začiatok väzby 24.1.2022 a koniec väzby 19.4.2023 a predpokladaný koniec trestu 24.1.2028. 21. Z ďalšej písomnej správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom zo dňa 11.októbra 2023 vyplynulo, že otec maloletej je pracovne zaradený od 25.7.2023. Žiadosť o vykonanie zrážok z čistej pracovnej odmeny odsúdeného na úhradu výživného nezaopatrených detí bola zaevidovaná dňa 28.4.2023. Dňa 22.8.2023 bol do ústavu doručený príkaz na začatie exekúcie EX 95/2023 z Exekučného úradu Nové Mesto nad Váhom, Šteinerová Eva JUDr., Dubnica nad Váhom na vymáhanie výživného pre maloletú A. B.“

34. Vzhľadom na výsledky tohto postupu okresný súd návrhu navrhovateľa vyhovel, keďže neboli z jeho strany preukázané také pomery, ktoré by umožňovali otcovi spolu s výživným prispievať i na bežné výživné. Ak odvolateľka dôvodila princípom potenciality, takto tento na prejednávanej veci, s poukazom i na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/19/2021 z dôvodu právnej istoty nebol pre rozhodnutie okresného súdu rozhodujúci a ak ho okresný súd neaplikoval, tak nešlo nesprávne právne posúdenie. Uvedený postup nie je ani v rozpore s § 63 ods. 3 Zákona o rodine.

35. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu, podľa odvolaciu súdu, irelevantnú odvolaciu argumentáciu matky zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o zrušení výživného na mal. A. vo forme úspor, potom odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou v tomto rozhodnutí.

36. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí ako osobitne zákonom chránených subjektov, vytknúť.

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

38. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybnil a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzal.

39. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

40. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).